

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**S. Kiliani Franciae Orientalis, Qvæ Et Franconia Dicitvr;
Apostoli, Gesta, Varijs cum notationibus historicis,
dogmaticis**

Serarius, Nikolaus

Wirceburgi, 1598

VD16 S 5993

XIV. Quinam in Francia Dij tùm colerentur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64132)

Iof. 13.
Tob. 2.
Iob. 2. in 70
Cent. 7. c. 6.
f. 170.
In Epif. Her.

laudatissimum, D. Ioannem Latomum vidi; Rex: Sed Regis no-
 men improprie, pro eo qui cum potestate paulo maiore ciuita-
 tem quampiam regit, accipitur. quemadmodum multos inter-
 dum Reges non in valde magna Regione fuisse legimus. *Erat, in-*
quit Auctor noster, is princeps magno ingenio præditus, licet gentilitatis
erroribus sædatus. Huic fratrem fuisse Troanum, qui Mona-
 sterium ante vastam syluam, quod *Holstirchen bey Ddenwalde*
 vocatur; condiderit, narrat Valentinus quidam Muntzerus, &
 ex eo Centuriatores: *Egvvaldus* verò, filium *Hettanum*, cuius
 filia *Immina* Virgo Sanctissima *Wirceburgensem* arcem *S.*
Burckardo tradiderit, cum fundis, redditibusque omnibus. *Super-*
stes, inquit *Buschius*, *erat vnus Gosberti filius Hetanus, qui post patris*
mortem, dux Francorum factus, & Religione Christiana feliciter imbutus,
construxit eo ipso in monte magnificum templum in honorem Beatæ Virginis
Mariæ. Sanguinis necessitudinem inter illum ipsum ducem, & *S.*
Kilianum etiam constituit *Tritemius* & *Genebrardus*. Sed vn-
 de quæso acceptam? Quod vero addit, primum eum in Ger-
 mania Christianum principem fuisse, intelligendum, non de
 vniuersa Germania, sed de hac nostra Franconia. Cur tandem
 ipse à seruis interemptus, ipsiusq; iam nominatus filius princi-
 patu deiectus, dissertat, sub historiæ finem Auctor. *Moguntia-*
ense volumen Gotzbertum ait Hetanis senioris filium, Ruod-
dis nepotem, qui gladio, suis à seruis, occisus sit. eius verò filium
Hetanum ab orientalium Francorum populis regno eiectum.

XIV.

QVINAM IN FRANCIA DII
 TVM COLERENTVR.

 Rebus à quibusdam suprâ commemoratus
 fuit, & à *V. Beda*, *Dea Eoster*, ab alijs tres illæ statuæ,
 quæ, cum *Herbipolitanus* pons exstrueretur, in
Mœni fundo inuentæ, & in *Meridionali* *Cancello-*
rum latere collocatæ, forum spectant, cum tamen supra ciues,

aue

aut prisco habitu dominos quosdam, nihil haberent. Auctor noster; *Diana*, inquit, *apud ducem illum in summa veneratione habebatur*. quia scilicet vt supra vidimus, his in locis nemora densissima: venatio plurima. & quia vsitatus hic apud Galatas, quos à Germanis haud multū differre, alibi doceo; cultus Plutarcho auctore. Præter eam verò erant, & alia Germanorum numina, Sol, Luna, Vulcanus, Mars, Mercurius, Hercules, Iris, Krodo, nescio qui lucis fontes, procerioresque arbores. Trium priorum meminit Cæsar, reliquos verò ne fama quidem à Germanis acceptos tradit. *sed falsò* inquit doctissimus Lipsius. Nam vt de positis omnibus testimonia proferam; Tacitus in Annalib: *diuersam aic, aciem ab Hermunduris Marti, & Mercurio sacratam*. Et in Germania; *Deorum*, inquit, *maximè Mercurium colunt, cui certis diebus, humanis quoq; hostijs litare, fas habent. Herculem, ac Martem concessis animalibus placant. Pars Sueuorum, & Isidi sacrificat*. De Mercurio valdè à Germanis culto testatur Lucanus, eumq; Theutatem vocatum ostendit Hefumq; alium ei coniungit.

*Et quibus immitis placatur sanguine diro
Theuates, horrensq; foris altaribus Hesus:*

Et Paulus Diaconus: sed Wodam ab ijs vocatum scribit. Lipsius a Lucro, Wondam, aut Wonstam, quòd & Belgis hodie Mercurij dies *Wonsdag* dicatur: Viterbiensis Godam, quasi per Antonomasiam, Deum, vel Deorum præcipuum. Cum enim Hebræis *Gad* sit bona fortuna, vt, vel in Patriarchæ *Gad* explicando nomine, Genesis ostendit, & alicubi Isaias, adè vt Iouis planetam, qui benignissimum, felicissimumq; astrum putatur, isto nomine afficiant Arabes, prout scribit Abenezra. inde (Nam ab Hebræis in Germanorum sermone docti viri notât plurima) *God*, aut *Gott*, & *gud*, ceugutr. Crantzius; *Subuertit*, ait, *Rex Christianissimus Carolus Madola Regionis, quæ tamen frequentia Saxones ad eum diem coluerant. Krodo nomen erat idolo, quod Saturnum sunt arbitrati, & præterea rei maximè vilis, & execrabilis vocabulum*. Idemq; alibi veterem Saxonum Deum, Iodutem appellat, & Helmoldus l. i. c. 2. Redegastum. De lucis, fontibus, & arboribus de quibus Aga-

lib. de virt.
mul. in Cam-
ma que Di-
ana sacer-
dos.

l. 6.

In Taciti
Germ.

l. 13.

Gyrald synt.
9.

l. 1.

l. c.

p. 17.

Genes. 30.

v. 11.

Is. 65. v. 11.

l. 1. Metr. c. 3.

l. 6. c. 7.

l. 1. de laud.

Stilic.

thias suprâ; hæc Tacitus. Cæterum nec cohibere parietibus Deos, neq; in ullam humani oris speciem assimilare, ex magnitudine cœlestium arbitrantur. Lucos ac nemora consecrant, Deorumq; nominibus appellant secretū illud, quod sola reuerentia vident. Auspicia sortesq; vt qui maxime obseruant.

Claudianus. *Vt procul Hercyniæ per vasta silentia syluæ
Venari tuto liceat, lucosq; vetusta
Religione cruces, & robora numinis instar
Barbarici, nostræ feriant impune secures,*

l. 1.

S. Bonifacij historia, cum de Altsaxonibus plura dixisset, pergit. *Alij lignis, & fontibus clam, & palam sacrificabant: Alij aruspicia, diuinationes, præstigias, incantationes sectabantur. Pleriq; alijs nefandis sacrilegijs erant addicti. Pauci vero in via veritatis, quam semel didicerant, persistebant, quorum quidem consilio, arborem quandam miræ vastitatis, quam prisca voce Iouis Arborem, seu vt ait l. c. Paulus Diaconus, Sanctiuum, nuncupabant, in loco qui Geismere dicitur, seruis Dei ipsi astantibus exscindere tentauit S. Bonifacius. Quam stultissimam superstitionem ipsi etiam Ethnici damnarunt Seneca, Plinius, Tyrius Maximus.*

Ep. 41.

l. 1. 6. 7.

XV.

CVR RESVRRECTIONIS DOMINICÆ
TEMPORE BAPTIZATVS
FRANCONIÆ DVX.

Cclesia olim, sed maxime posteaquã Tyrannis, hostibusq; suis deiectis, augustum caput extulit, ad sacri baptismi, religionisq; dignitatem pertinere iudicauit, vt nisi si aliud, vel necessitas, vel casus aliquis flagitaret; adultiores Catechumeni, eo præterquam Paschatis aut Pentecostes tempore, non initiarentur, prout legere est in Siricio, Leone, Gregorio II. Hieronymo, Augustino, & Beda. Accesserunt & Epiphania, de quibus Sophronius: Veterisq; moris supersunt hodie vestigia in Sabbati magni, vigiliæq; Pentecostes precibus, & cæremonijs, adeoq; in

Ep. 1. 6. 2.

Ep. 4. 80.

vit S. Bonif.

contra Ioh:

de cura pro

mort: 12.

l. 1. bist. 20.

tota